

ČASOPIS ZA ANGAŽOVANU KNJIŽEVNOST

БАЛКАНСКЕ VERTIKALE

Broj 5 • oktobar – decembar 2017 – Cena 70 din.
DRUŠTVO KNJIŽEVNIKA BEOGRADA

Beograd - Banja Luka - Bijeljina - Berane - Bitola - Beč

ISSN 2466-4227

Успешне промоције *Балканских Вертикала*
у Градској библиотеци Новог Сада
и у Банском двору у Бања Луци

УМЕСТО УВОДНИКА!

Ево, прошло је већ извесно време како се касни са новим бројем Балканских (Књижевних) Вертикала и то можда чак и оправдано или - крајње неоправдано. Већ више од месец дана згрожен сам понашањем појединих књижевника и за трен се зауставих са себи постављеним питањем, да ли има сврхе и разлога да овај часопис постоји и објављује се.

Када ти неко узме оно што си написао и потпише својим именом, или можда износи бруталне лажи о теби и твојем писању, а да се уз то представља књижевником и уметником, свакако, сваком нормалном човеку не може ни мало импоновати. Када је свуда око тебе читава канонада бескичмењака и климоглаватора, а они други се за то време скривају у мишјој рупи, како и за кога писати, за кога борити се.

Повучен у себе, готово у пећини, још једном прихватајући све што се дешава у овом свету који се налази негде између добра и зла, а а сви знамо да је добро разбацано и скривено, док зло бива крајње транспарентно и раширено. У вечитом преиспитивању и самоанализи, ево смогах снаге да као главни уредник учествујем у стварању и петог броја Балканских Вертикала, на уштрб свега али и многих.

Предају још нисам потписао. А и нећу!

ЗАПИСИ СА ИНТЕРНЕТА

Још која о државној афористици

19. децембар 2017. године

Napokon sam shvatio istinu vezanu za satiru u Srbiji. U Srbiji je bar 25 - 30 najboljih satiričara u svetu. I ne samo to. To su su najbolji satiričari svih vremena. Ako ne verujete lično ih pitajte!

Коментари:

Перица Јокић: Ма какви 25 - 30. Mislim da je takvih 25 000 - 30 000!

Петар Милатовић: оМа Вамо :) једно 666 Нобелових награда :) за сатиричаре којима се баве прави сатиричари! Како се усуђујете да вређате скојевске напрДњаке? :) ОМа ће Ве тужу :) код Удба!

Селадон Павловић: Nisi ti to dobro izbrojao - mislim da si me preskočio (izostavio) ... ..Ubile ih one nagrade što ih dobijaju ! Oni ne znaju koliko su bedni... A neki znaju pa samo ćute - možeš da im kažeš što god hoćeš. Misle, ako se oglase, saznaće ceo narod.

UREDNIK

INTERVJU SA ILI BEZ POVODA

ĆUTATI ILI NE?!

Razgovor sa Srđanom Simeunovićem Sendanom

Čitaocce uglavnom ne zanima kako je i gde intervju nastao (mada oni o tome imaju sasvim određenu predstavu). Obično pretpostavljaju da se razgovor odvija u nekom prijatnom (beo)gradskom kafiću ili u udobnom domu intervjuisane osobe.

Međutim ako je razgovor ogoljen do krajnjih granica, ako se odvija putem monitora, miša i tastature računara, i ne nosi nikakvu magiju (kao da je to razgovor dve mašine, a ne dve ljudske osobe), i još to reći, zapisati na početku intervjuja: kako, onda, motivisati čitaocce da pročitaju tekst? Kako? Jedino dobrim, zanimljivim pitanjima i još zanimljivijim odgovorima.

Prvo pitanje:

Na početku našeg virtuelnog razgovora, zanima me gde ste Vi g-dine Simeunoviću? Možda će mi Vaš odgovor pomoći da vas materijalizujem u određenom prostoru, prostoru sa sasvim određenom geografskom širinom i dužinom?

S.S.S: „Na sredokraći zbilje i sna.“ Šalim se. Ili ako bih još hteo da budem *kao* duhovit: „U magnovenju na stranputici stvarnosti“, a možda: „tu ispred monitora“, baš kako ste i rekli. Svi smo tu gde smo, a neki ovo mesto zovu „Dolina suza“, i to pre svega ovo naše lokalno okruženje. Svi smo se već istrošili ispisujući se i većito iznova pitajući, zar ovo naše društvo mora da bude baš ovakvo, i šta bi falilo da živimo jedan normalan, dobro organizovan život.

Zato je i smišljena pravna država, da nas zaštiti od nas samih, da spreči sve naše instiktivne nagone, ozlojađenost, isfrustriranost, uplašenost od onog što nam dolazi. Ali ovde, gde jesmo, kao da je sve to uzaludno. Premisa da je: „Čovek čoveku vuk“ ovde je našla svoje čvrsto utemeljenje, kao i, svakako, neke druge koje nas na najprecizniji način objašnjavaju.

Kao da je sve ovde naopako. Najgori su predstavljeni kao veliki humanitarci, netaalentovani odlučuju o onima koji mogu nešto dati kulturnoj javnosti, pojedinci sa poremećajem ličnosti vladaju u važnim ustanovama, institucijama, sekretarijatima, ministarstvima. I to nisam samo ja utvrdio. O tome je govorio i veliki Arčibald Rajs, kao i mnogi drugi, a od njih se gotovo ništa nije promenilo.

Ja sam trenutno u svetu koji je najveća moguća inspiracija za umetnost, jer kao što znamo „Izolacija i poniženje su najbolji uslovi za stvaralaštvo“, jer iz takve situacije proizilaze najveća remek dela. A ja, između ćutanja i nećutanja uvek se opredeljujem za ovo drugo, na uštrb svega a ponekad i protiv mnogih.

Drugo pitanje:

Biti balkanski (srpski, hrvatski, bosanski) pisac jeste jedna tuga pregolema. Da li delite moje mišljenje?

S.S.S.: Na prvu loptu, svakako jeste. Ali sudbinski - to je bilo jako važno za mene, na mom putu po samoj ivici provalije, koji može da izazove samo poštovanje ili gnušanje, kroz stvaralaštvo kao da je građen ceo opseg moje svakodnevice i unutrašnjeg samoizgrađivanja.

Svakako, verovatno, sve je to moglo biti mnogo drugačije, često mi neki ljudi spomenu kako sam sa mojim darom za stvaranje lepe melodije i teksta, mogao sve to mnogo više unovčiti, omogućujući sebi miran i pristojan život. Ali očitno, tu nešto nije štimalo.

Verovatno, ranije, nedostajali su mi neki drugi kapaciteti, sposobnost da uspešnije menadžerišem sa svojom umetnošću, komunikacija koja bi sve to britkije sprovodila u delo. A pored toga, gotovo od samog početka, opredelio sam se za jasno i glasno iznošenje svojih stavova, jer me je neko u ranoj mladosti prevario, govoreći da pravi umetnik mora biti uvek slobodan i hrabar da se suprostavi svakom obliku zla i mržnje.

Mnogi pisci veoma teško žive, i to je neosporna činjenica, ali u to je upleteno i čitav niz drugih elemenata. Pisци su ti koji se uvek preispituju i razgovaraju sa samim sobom, naravno, oni pravi pisci, a okolina oko njih u znatnoj meri je drugačija. Iz sve te nesigurnosti, surevnjivosti, ogromne sujete, na kraju uvek ispada ovo što se kod nas uvek iznova dešava. Karijeru srpski pisac, pravu karijeru, može napraviti jedino ako nešto učini veliko u inostranstvu, ovde je sve najčešće većito vrtenje u krug, tiho ili glasnije stradanje.

Treće pitanje:

Verujete li u postojanje Čitaoca? Da negde postoji njegovo veličanstvo Čitalac i da on čita Vaše knjige, Vaše aforizme, Vaše pesme...

Verujete li da Vaše knjige nisu tek „mrtvo slovo na papiru“

S.S.S.: Zaboravio si da spomeneš i priče. Ali to tako uvek biva. Pesnici mi spominju kako pišem priče i aforizme, aforističari – pesme i priče, a ti kao pisac, naravno, navodiš: pesme i aforizme. Očitno je da sam malo preterao, a to nije baš uvek najbolje. Ja verujem u umetnost kao u nešto što je svednevno šta god da se radi. To može biti i običan razgovor između dvoje pametnih ljudi, sređivanje novog ili starog stana, građenje ljubavi između muškarca i žene, ili odnos prema svojoj deci.

Što se tiče samog čitaoca, verujem da postoji, ali da ga naše lokalno društvo skriva i oblikuje, ne dozvoljavajući da se susretne sa dobrom knjigom na osnovu njegovog izbora, već je to kao i u svemu drugom, kroz nametanje koje mu *Palanka* nameće kao obavezu.

Razgovor vodio: Zoran Ilić

РОЂЕНИ СМО ЈЕДНАКИ

ПОСВЕЋЕНОСТ ИДЕАЛИМА

Кратка прича о Друштву инвалида за церебралну и дечију парализу Сомбор

Друштво инвалида за церебралну и дечију парализу Сомбор, основано је 1994. год. са седиштем у Сомбору. Оно је састављено од особа са последицама церебралне и дечије парализе са територије општина Сомбор, Кула, Апатин и Оџаци.

У међувремену Апатин је основао своје Друштво, тако да сада делује на преостале три општине. Ово Друштво тренутно има 93 члана и учлањено је у покрајински Савез „Сунцокрет“ у Новом Саду, као и у републички Савез за дечију и церебралну парализу у Београду.

Друштво инвалида за церебралну и дечију парализу Сомбор помаже својим члановима да остваре сва права која им по закону припадају, а још се постигло да они не морају плаћати утрошак воде и изношење смећа. Петнаест година су чланови организовано ишли на море, а неколико година преко покрајинског Савеза слати су у бање Србије.

Сваке године се организује једнодневни излет, тако да су посећени Фрушкогорски манастири, двораци Фантаст крај Бечеја, Палић, у бачком Моноштору етно кућа, ергела у Зобнатици, ишло се у бање Јунаковић, а задње две године чланови овог Друштва купали су се у бањи са термалном водом крај Пачира.

Неколико година за редом организован је квиз „И ја знам“, по угледу на Квиз који се даје на телевизији Војводине насловљен „Колико се познајемо“. Прве године у њему су учествовали чланови сомборских друштава, да би се то касније проширило и на друштва у целој Војводини.

Друштво спроводи различите активности из културе, организују се радионице на којима чланови уз помоћ стручних особа сликају, израђују различите предмете. Одржавају се трибине са стандардним темама које су везане за живот особа са инвалидитетом, као и актуелним збивањима. У летњем периоду одржавају се такмичења у пикаду, шаху, висећој кугли и бацању плочица.

8. марта сви чланови имају прилику да се окупе и обележе *Дан жена*, када се одржава и годишња Скупштина уз обележавање *Недеље солидарности са церебрално парализованим лицима* у Србији. У три наврата смо нашем члану књижевнику Жељку Канурићу, помогли у објављивању његових књига поезије.

Драган Зечевић

ВЕРТИКАЛЕ ПРЕДСТАВЉАЈУ:

Жељко Канурић

Жељко Канурић је рођен у Сомбору 16. новембра 1963. године. Основну школу за инвалиде похађао је у Новом Саду три године, и у болници *Принциповац* још пет година.

Своје прве песме, приче и чланке објавио је 1985. г. у сомборским омладинским новинама „Покрет“, затим научно-фантастичне приче у „Политикином забавнику“. Сарадник је неколицине часописа.

На фестивалу југословенске поезије у Суботици, јуна 1995. године освојио је друго место и позлаћену плакету за песму „Ступање у чудо“, по којој је његова прва књига добила и назив.

Објавио је још две књиге поезије и у припреми је четврта, а користимо прилику да представимо неколико његових песама.

ЗАСПАЛИ

Проћи ће златна и гвоздена доба
и у свој стварности
по својим кошмарима ћете лутати
Син мој док вас не разбуди.

После сукоба за престол
уместо стубова срама и окова,
ево, кришом ћу фотон наде
у ваше снове сакрити.

БОЖЈА РЕЧ

Не убијајте Моју реч
не давите јој боју и тон
нити је китите шупљим плодовима
вашег говора да не прасне гром
из мислене снаге моје злостављене речи.

ЈА ОНАЈ КОЈИ САМ

Знам:
Заведени трагачи моји
вратиће се родовини

уморни као ратници
након тешке битке.

Онда, на врх игле
одложиће стари свет
луталице и биће дан осми.

ЗНАЊЕ И ДЕЛО

Отрезни се душо моја
пред лепотом свемира
тог наизгледног бескраја
јер није важно да се зна
колико васиона броји звезда
или настањених светова
до ли то: да је у свакоме
Човеку Бог а у њима си и ти.
Суша нам је свеједна – светолика!

Ех, само да покушаш.

Расудљиво постани срце моје
у заносу полета и оплемени се
да постојано као злато
и као љубав искрено постане све
што помислиш покретом.

БЛАГОСЛОВ

Онај ко је дао Свет
Душом је песник
ковач светла и звука
у облике промисли.

Да пробамо баш све
упућује нас шта је јефтино
а шта скупо.

Убацује своју траву
у шлаг пријатељства
и дао нам је моћ
- снагу песме.

ВЕЧНОСТИ СЕН

Време је сенка
другог света
утекло од свога вечнога дела
па све жури
да му се врати
ложећи се атомима
ватра жеље
да се не угаси
пре времена.

ОСМЕХ

Насмеши се очима
и памтиће те увек.

Да не постанемо
два злотвора више
опраштам ти срцем.

Жељко Канурић

TEATAR & ПОЗОРИШТЕ

KOTRLJANJE BERTOLTA BRECHTA

Roll Over Brecht u AKC-u Medika u Zagrebu.

Autor teksta: Miroslav Pelikan (Zagreb)

Povodom izvedbe predstave Zorana Ilića, predsjednika *Društva Književnika Beograda*, „Roll Over Brecht“ u AKC-u Medika, Pierottijeva 11, Zagreb, 15.11.2017.

"On živi u Berlinu
i zove se Brecht.
Ako vas to zanima
u umjetničkom svijetu dobro kotira.
Obožava Marxa, Engelsa i Lenjina..."

Dramski tekst „Kotrljanje Bertolta Brechta“ kroz razgovore protagonista preispituje odnos umjetnika i umjetnosti, umjetnika i okoline te umjetnosti i okoline ukazujući pritom na probleme sa kojima se umjetničko stvaralaštvo suočava, od predrasuda preko cenzure, do sukoba taština.

Dijalogom protagonista razvija se kognitivna mapa u kojoj se povezuju razni umjetnici i njihova djela koja u stvarnosti nisu ni u kakvom odnosu, čime se gradi iznimno osobna slika svijeta.

Autor i redatelj - Zoran Ilić
Dramaturg - Natko Jurdana
Glume - Davor Hranjec & Zoran Kelava
Produkcija: SubScena za kazalište, izvedbene umjetnosti i ostale hibride

O autoru:

Zoran Ilić — prozni pisac iz Beograda. Svojim pričama prisutan je u srpskoj i ex-YU periodici od 1989. godine. Bio je urednik „Književne reči“ i gostujući urednik „Albuma“ (Sarajevo). Jedno vrijeme bio je zamjenik glavnog i odgovornog urednika online časopisa “Balkanski književni glasnik”. Trenutno uređuje “Prozaonline” - web stranicu književne tematike, a posvećenu autorima sa prostora bivše Jugoslavije.

Na zagrebačkom međunarodnom kazališnom festivalu FAKI 2006. g. izveo je ulični

performans koristeći motive iz jedne od svojih priča.

Suradnik je i aktivni sudionik mnogih web stranica posvećenih književnosti.

Dobitnik je „Priznanja Krleža“ u 2009. godini, i “Donat” za književni doprinos, 2016. godine.

Natko Jurdana, univ. bacc. art.

Suradnja s autorom Zoranom Ilićem ostvarena je tijekom njegovog boravka u Zagrebu u sklopu rezidencijalnog programa pri AKC Medika u razdoblju od 1.11. – 15.11.2017.g.

Tekst „Kotrljanje Bertolta Brechta“ nudi mogućnost dramaturškog poigravanja osnovnim konceptima brehtijanskog epskoga teatra. Neke od tih mogućnosti iskorištene su za potrebe zagrebačke izvedbe, a tekst je preimenovan u „Roll over Brecht“ te sadržajno preoblikovan kako bi bio podesniji za postavljenje na pozornicu.

Strukturom, tekst nalikuje mozaiku što se najviše očituje kroz dijalog dvojice protagonista. Njihovi prelasci s teme na temu skokovite su naravi te gotovo aleatoričkog karaktera. Riječ je o komadu koji u širem smislu problematizira odnos umjetnika i društva kroz mentalno putovanje dvojice beogradskih uličnih svirača.

ПРОЗНЕ ВЕРТИКАЛЕ

Zoran Ilić

ZVEZDA BERLINALA PORNO-DIVA!

NEKO:

– Iste godine kada Fassbinderov film doživljava fijasko na Berlinalu, jedan srbin, jugosloven, osvaja Zlatnog medveda.

PAJACO:

– Želimir Žilnik, momak iz Niša, koji živi i stvara u Novom Sadu.

NEKO:

– Ja ga ne bih nazvao momkom već starcem.

PAJACO:

– U vezi sa Žilnikom meni je zanimljivo to što se on nakon problema sa cenzurom u Titovoj Jugoslaviji seli u Nemačku, i tamo nastavlja karijeru. Interesantna je Žilnikova privrženost Nemačkoj! To je ono što ga čini bliskim sa nama.

NEKO:

– Nikada ne bih ni pomislio da između Žilnika i mene postoji bilo kakva bliskost!

PAJACO:

– Ono što po meni nije u redu, jeste to što Žilnik odustaje od svoje nemačke avanture. Ne uspeva da prati Fasbindera, Hanu Šigulu i ostale. Ništa mu drugo ne preostaje nego da se vrati u Brozovu Jugoslaviju.

NEKO:

– Jedino znam da je povratak neka vrsta poraza. Vratio sam se, nisam uspeo i radite sa mnom šta hoćete!

PAJACO:

– Ništa mi sa njim nećemo da radimo. Jednostavno ćemo ga ignorisati.

NEKO:

– Ako nas je gospodin Žilnik izneverio, valjda postoje i oni koji će nas obradovati? Nije neophodno da budu sa prostora nekadašnje Jugoslavije.

PAJACO:

– Pokušajmo sa Turcima! Oni na mene ostavljaju utisak žilave i uporne nacije. Ne predaju se i ne odustaju tako lako.

NEKO:

– I jesu žilavi! Sudbina nemačkog reditelja turskog porekla Fatiha Akina govori da i autsajderi uspevaju da zasednu na filmski tron.

PAJACO:

– U nemačkom filmu postoje i glumci turskog porekla.

NEKO:

– Misliš na Sibel Kekili?

PAJACO:

– Upravo sam na nju mislio!

NEKO:

– Da li je greh glumiti u porno-filmu?

PAJACO:

– Ne znam?! Ako jeste, mnogo je veći greh igrati u šest porno filmova!

NEKO:

– I takvih ima?

PAJACO:

– Ima, i svakim novim danom sve ih je više.

NEKO:

– Kada si porno glumac ili glumica, tada sanjaš da se izvučeš iz tog blata, i da postaneš etablirani glumac.

PAJACO:

– Kada sanjaš takav san, neophodan ti je kasting.

NEKO:

– Zamisli kasting na kom je prodefilovalo tri stotine glumaca. Neki od njih su i porno glumci.

PAJACO:

– Sibel! Ona je porno glumica.

NEKO:

– Sibel je opravdala očekivanja reditelja i odlično odigrala ulogu.

PAJACO:

– Tada su se mediji dokopali pikanterija iz njene prošlosti. Zvezda Berlinala je bila porno-diva!

Перица Јокић

КРАТКЕ И КРАЋЕ ПРИЧЕ:

ОПЕРАЦИОНИ СТО

На лицитацији половних хирушких сто-лова, један сто је отишао хирургу са те клинике. Он га је одмах смјестио у трпезарију.

Недуго затим, не знајући да је у опера-ционој сали, појео је свог пацијента.

ОБЛАКОДЕР

Непажњом грађевинских радника, обла-кодер је нешто више израстао.

Како је назив већ ушао у документацију, никаква преправка није долазила у обзир.

Морало се приступити подизању облака јер је постојала опасност да станари изнад шестог спрата не знају шта је киша.

ПРАВИ ПУТ

Одмах је кренуо у погрешном смјеру. Није хтио да цијелим путем размишља о могућој грешци. Сад кад зна да иде гдје не треба, лако му је.

Ако негдје успут залута, само може да буде исправно.

БЛИЗАНЦИ

Да бисте разликовали близанце, довољно је да издвојите макар једног и питате га који је он од њих двојице, онај што је с вама или онај са којим ви нијесте? Шта год да каже, биће јасније док су тако раздвојени.

Кад приђу један другом, поново ће поче-ти да се мијешају у разним комбинацијама да је питање докле ће бити у стању и сами да се разликују.

ПРАВИЛА ПЛУТАЈУЋИХ БОВА

Купајући се у мору, данима сам изазивао ајкуле. Понекад бих био на пола метра од њих и уопште ме не би дирале.

Али, чим бих и за милиметар прешао границу безбједности за купање, сачињену од плутајућих бова, био бих поједен.

Ајкуле се, заиста, стриктно држе ограни-чења докле смију да прождиру купаче.

БОЛИ ГА УВО

Паднувши на главу, човјек је једним дијелом смрскао и десно уво.

Да је, којим случајем, остао жив, нешто би морао да предузме. Овако је само могао да нагађа да ли је отишао са оштећеним слухом или не.

KINESKI RESTORAN

Jedne letnje večeri vratio sam se iz grada nešto ranije nego obično. Ne sećam se baš najtačnije šta baše razlog tome, ali znam da nije moglo biti više od 22 časa kada sam izašao iz busa (ondašnje „dame”, danas tridesetjedinice), kod okretnice na Konjarniku. Bilo je to negde početkom osamdesetih, kad tinejdžeri nisu izlazili u ponoć i vraćali se posle prvih petlova, u akutnom stanju mentalnog rastrojstva, kao danas.

Bacio sam pogled okolo, da vidim ima li koga poznatog i kod taksi-stanice ugledao Kizu i Šonju kako blese tamo sa nekim sovama. He-he, sto-posto pokušavaju da im objasne da je glupo da u najromantičnije doba dana i dalje stoje tu, svima na oku, bolje da skoknu negde, recimo dole do školskog dvorišta, tamo je sada najlepše, a tamo će i da im objasne sve ostalo. Mogu da se kladim da je to u pitanju, kažem onda sebi, čim toliko mlata-čaju rukama i naizmenično, jedan pa drugi pogleduju gore, ka zvezdama, verovatno dozivajući Nebeskog Oca u pomoć, pa se uputim ka njima, da šacnem izbliza kakav je ulov u pitanju. I ako situacija dozvoli, da im tutnem ključ od gajbe, a ja ću da odem da spavam kod tetke, na Bulbuder. Može biti da se jednom i njima dvojici posrećilo, mada sumnjam, sudeći po svemu. Ali bolje da ništa ne prejudiciram, da ne malerišem.

Pođem ja, tako ka njima, kad najednom, izbiše preda me dva folklorno kostimirana čilagera, iz tak a mi beše jasno da su ovamo banuli iz neke crne nedodijne. Uz učtivo izvinjenje, zapitaše me onda da li možda znam gde je, ovde, na Konjarniku, kineski restoran. Bog s vama ljudi, kakav sad kineski restoran? Da li ste vi normalni? Kažem im da ne znam, sve pogledujući preko njihovih glava i remena da oni moji negde ne ispare sa onim sovama.

Znam da je jedan bio nešto niže dole, kod pošte, mislim da se zvao „Hong-Kong” ili tako nešto, ali da taj odavno više ne radi, a da ima još neki sad prvi put čujem. Onda im pokažem kako da dođu do restorana „KON JUH” čija se svetleća reklama sa naše pozicije jasno ocrtavala u noći, neka čakom skoče gore i neka tamo potraže pomoć. Konobari znaju gde vrag spava, a kamoli gde je koji restoran, pa makar bio i kineski.

Zahvališe mi se kao da sam za njih ne znam šta učinio, pa pomislim da sigurno imaju mnogo jak razlog zašto se u ovo doba smucaju po Konjarniku tražeći kineski restoran, sigurno glad nije u pitanju.

No, utom se stvoriše odnekud dva uniformisana lica, pa nam priđoše. Kao poručeni. Jedan beše krupna ljudeskara, a drugi fićfirić od čoveka,

rečju pravi Stanlio i Olio u srpskom izdanju; oficiri nisu, vatrogasci takođe nisu. Ma nije važno šta su, kažem sebi, biće da oni pouzdano znaju gde ovde može biti kineski restoran, to je sad najvažnije. I nisam se prevario. Znali su. Odnosno, videli su. Doduše, možda ne baš najbolje.

– Pa, evo ga gore samo što vam oči ne izbije! – ispali kao iz topa ovaj što bi u našoj priči mogao biti Stanlio, čim smo ga upoznali sa problemom. Pa jednako nastavi:

– Zar ne vidite da lepo piše „KON JUH“?! Šta je to nego kineski restoran! Da je obična kafana, valjda bi onda pisalo na srpskom!

Oni nesretnici se samo pogledaše, a ja od muke, šta ću, prasnuh u smeh. I dobro sam prošao, pa me to nije koštalo batina. Zbilja, malo je falilo. Malo je falilo da Stanlio i Olio dobro preslišaju i onu nekolicinu taksista što se zatekoše nedaleko odatle, na taksi-stanici, vrebajući mušterije, jerbo im njihovo cerekanje na ono „KON JUH“ ni najmanje ne beše simpatično. I tako, umalo da na pravdi Boga svi najebemo zbog kineskog restorana, tog na koji Stanlio beše pokazao prstom, koji, kao što se da zaključiti, uopšte nije bio kineski restoran.

Onda je Olio svirnuo u pištaljku i zapištao „razlaz“ mlatarajući, pri tom, i nogama i rukama kao da se brani od komaraca, i mi se razidosmo. Ja nastavih laganicom naniže, kud sam bio i naumio, a oni nesretnici odoše svojim putem i neka im je Bog u pomoći.

No, osvrnuvši se okolo, uvideh da je, u međuvremenu, opustela taksi-stanica, da nigde, zapravo, žive duše nema, što će reći da su i oni moji šmokljani takođe isparili negde sa onim svojim sovama. Ali, ne bogzna gde daleko, tu su oni negde, pomislim, i sad iz nekog šteka gledaju kako ih ja tražim i klibere se kao blesavi. Mogu da se kladim da je tako, znam ja njih.

Pa, neka im bude, kažem onda sebi. Daj Bože da im se posreći ostatak noći, da ne poblesave načisto sporazumevajući se sa onim pičićima na svim jezicima sveta uključujući i kineski, a sudeći po svemu, sve mi se nešto čini da hoće. Ali, bolje da ništa ne prejudiciram. Da ne malerišem.

*****

Srdan Simeunović Sendan

POTOP

Mefisto je, pre mnogo godina, u besu spustio nebo na zemlju i nastao je potop. Na površinu su izašli njegovi sledbenici, a skoro svi ljudi udavili.

Tako je nastala legenda o stradanju i Dolini suza...

Iz knjige kratkih priča ŽIG

Борислав Гаврић

ЗЛАТНЕ РУКЕ

/Из романа "Оноземалци"/

Аутобус се заљуља – стаде. Шуцо саби свој скромни пртљаг. Опрезно искорачи на плочник. Нађе се у шароликој маси народа и аутомобила. Опише га гасови од несагорјелог петролеја, опори и киселкасти. Осјети стезање у грлу, послије дугог боравка у планини. Ослободи се свега што је имао у себи, осим мисли што су ровиле по глави. Био је добро угруван у вожњи, уморан од свега, ни сам себе не би препознао. Улица куда је пролазио била је веома жива. Људи некуда журе, аутомобили брекћу, трамваји тамбурају – цинли, цинли! "Сви, и све је у покрету, а ми тамо, рушимо све око себе, и сами себе уништавамо као да смо неки "оноземалци" – размишљао је Шуцо. Онда, остаде да стоји поред неког излога женске одјеће, јер није знао куда би кренуо. Док је тако стајао опсједнут еротичним мотивима у излогу, приђе му човјек са шајкачом на глави.

– Ако добро видим, то си ти, Шуцо – стаде човјек испред њега, од толико људи на улици.

– Да, ја сам – рече Шуцо. – али не сећам се, откуда се ми познајемо?

– Ја сам Жика Рашета, мајсторе! - бре мајсторе! – врти Жика главом. – Ти си некоћ градио ми кућу, мајсторе! Нема таквога мајстора надалеко. И човјек си, бре, овакав – подиже Жика палац. Него, хоћеш ли да градиш кућу и моме сину? Паре у готову, на длан чим завршиш посао. Имаш, бре, златне руке.

– Немам више, нажалост – показа Шуцо лијеви рукав, празан... Рат је! – смаче својим раменима као да се извињава.

– Бре, Босанац! – узврпоље се Жика, мало се намршти и пљуцну на асфалт. – Извини, журим. Воз! – само што није – оде Жика без поздрава...

Srdan Simeunović Sendan – OPERACIJA (roman SOFA)

U polusvesnom stanju, Zoran je kao kroz maglu primećivao ljude u belim mantilima, bez mogućnosti da čuje o čemu govore. Došao je i taj dan koji će mu promeniti život, stvoriti od njega ono što je uvek želeo da bude. Kroz glavu su mu prolazile slike iz detinjstva, mladosti, zrelijih godina, kao da je došao do samog kraja, a ne na početak.

Pred naletom anestezije oči su se sklopile, obuzeo ga je osećaj kako propada kroz rupu bez dna, odlazeći u neku novu dimenziju. Pojavili su se strahovi i neverice, sve ono od čega je bežao celog života. Još jednom je, kao u snu, video zabrinute poglede svojih najbližih, koji nisu mogli da shvate zašto to čini. Već za tri – četiri sata trebao je da počne novi život, sasvim drugačiji od dosadašnjeg.

Život moj (jedna priča)...

A ko je bez problema? Tuđe osećamo kao tuđe, saučestvujemo koliko možemo, pomognemo ako možemo, zavisno od toga koliko nam ta osoba znači. Sa svojim problemima borimo se sami. Kako? Nema univerzalnog recepta. Način zavisi od toga koliko smo jaki, ali i svesni jedinstvenosti i nepovnljivosti života. Šansu da nešto uradimo grabimo sada, odmah, ne u dalekoj budućnosti, kad nam više ništa neće biti važno ili nam neće značiti onoliko kao sada.

Odrasla sam u ne baš dobrostojećoj porodici, jedna plata, nas petoro. Svako je doprinomio koliko je mogao, radio svakog leta da doda. Na studijama sam se izdržavala sama, bila demonstrator na dvema katedrama da bih malo zaradila, stanovala u student-skom domu da bih prištedila, izborila se za stipendiju. Bez ičije pomoći. Udala sam se na trećoj godini studija, egzistencija obezbeđena, ali valjalo je u tom statusu završiti studij. Završila sam.

Onda mi medicina otresito reče da nikad neću biti majka. Bila je u pravu, po tadašnjem znanju medicine. Ali jedan ginekolog koji je znao više i 11 godine slepog slušanja svega što on naredi (ma koliko bolelo) – dovelo je do toga da se moj prvi sin zove po doktoru koji me je lečio. Cena je bila velika, nema bolometra koji to može izmeriti, ali vredelo ju je platiti. Posao sam dobila nakon 52 konkursa i pored visoke ocene na studijama. Ceo radni vek provela sam na njemu, na odeljenju koje je jedno od najtežih u medicini. Šta sam sve videla na dežurstvima, čije sam i kakve priče nosila kući, ne bih pričala. Ovde govorim samo o lepima, a kad bih pisala one druge, svako bi rekao: „To se ne događa u životu, izmislila je!“

Treba opstati i ostati normalan, a to nije lako. Izvesti na put decu, sedam godina legati u čarapama, jer sam ustajala 3-21 put svake noći (to li se zove spavanje?), na svojim leđima izneti bolovanje i umiranje troje u kući i opstati na nogama. Na kraju balade ostati sama, oženiti jednog sina i dočekati unuke, podržavati drugog. Pomoći svakom kome je pomoć trebala u meri u kojoj jedna osoba, koja ima jednu glavu i dve ruke - može. Kad sam iscrpljena, kad mi je svega dosta, kad bih pukla, popričam s nekom od prijateljica. Bogu hvala, negujem prijateljstva godinama pa imam za svaku vrstu problema po jednu. Kad ni to nije dovoljno, pišem. Četiri knjige su iznele moje boli, upakovane u lepe reči. Dva bloga i jedan sajt su svet u koji zaronim kad mi puknu svi filmovi. Tamo shvatim koliko i drugi imaju problema, pomognem kome mogu, saosećam s onima kojima ne mogu... i tako smanjujem intenzitet sopstvenog bola. Moj otac je umro sa 50 godina govoreći uvek da je dobro. Najčešće kažem da sam dobro, odlično, a samo najbolji prijatelji i ja znamo šta stoji iza tih reči.

ИЗДАЊЕ ДРУШТВА КЊИЖЕВНИКА БЕОГРАДА

Душанка Дука Вељковић - ПРОЗОРИ, 2017.
приче

Нема већег задовољства за рецензента књиге, него када је може најискреније препоручити за читање, без оног честог момента: скрупула и толеранције. “Прозори” Душанке Дуке Вељковић су озбиљно књижевно дело које испуњава многе захтеве које тражи савремена књижевност. Занатска вештина, познавање језика, довођења текста малте-не до потпуне чистоте, драматика и разноврсност приступа. Све је то видљиво у овом делу, а опет присутна је и суптилност у грађењу и развијању радње.

Сам наслов “Прозори” има снажну метафоричку поруку, јер по аутору ако желиш неког да на прави начин упознаш, мораш завирити у прозоре његовог живота. И ту нажалост, нема шта много лепог да се види. Најчешће су присутна различита незадовољства, туге, мимоилажења, неоствареност... Дука крајње критички говори о нашем друштву, наводећи шта нас све то спречава да се остваримо на прави начин.

Због лошег и неорганизованог функционисања друштва болесници у болницама немају праву негу, млади остају без шансе да се запосле у струци, а глобално државе наступају једне против других, од својих грађана правећи жртве.

Све то је приказано на успешан постмодернистички начин, дајући овој књизи печат озбиљности и присности. И када се прича заврши, она оставља могућност различитих завршетака. Шта више од тога треба једном књижевном сладокусцу, жељном модерне и добре литературе.

Срђан Симеуновић Сендан

MISLI VELIKANA

Demokrit: Telesna lepota ima nečeg životinjskog ako je bez duha.

Servantes: Svaka muzika je kao škripa kad je duša raštimovana.

Aristotel: Među uređenjima koja nisu dobra, najpodnošljivija je demokratija.

Demokrit: Treba više brinuti o duši nego o telu; savršenost duše popravља slabost tela.

Srpska poslovice: Ako зло neće od тебе, а ти бежи од њега.

ПОЕТСКЕ ВЕРТИКАЛЕ

Љубомир О. Вујовић

ПО МЕРИ

Без сећања
Понизне свести
У мору промашаја
Поносни на минорне вести
Без љубави, сад
Само смрт нас спаја

Величањем власти
Без смисла
За бољим жудимо
Без наде да полетимо
Опрезно пузимо
У страху да ћемо пасти

Без песме
Без почетка којим смо се срели
Без жеље
Без цветања свели
Покорни времену
Безлични, живимо, по мери

СЛОБОДО

Мутна си слободо
Испијеног бића
Од славља и пића
И свет дупло видиш
Ничег се не стидиш
О слепа слободо

Одвајкад је време
Чистач лажне вере
Али фарсу твоју
Не може да спере
О лепа, о драга
Сневана слободо

Попут куртизане
Обноћ шминку мењаш
Лажним сјајем сијаш
Обмањујеш дане
Накарадном пријаш
Продана слободо

Певали ти многи
Пуни поштовања
Величали име
Била си им важна
А сада си лажна
О грешна слободо

Постала си ругло
Виртуелних боја
Мамац освајача
Под стегом мамона
Маска зла и плача
Развратна слободо

Миша Лазар

ГРОБ

Изговорићу – па се у гроб спустити!
Боље ја, него реч невина!
Какав бих то праведник био
ако за утамничену реч не бих откуп дао?
Без ње, чему и ова шака земље у кожу обојена
што је само на песника личила?
Она је та, која је певала
горе премештала, воде кротила
уместо крви, у Божије стопе
слова светлости сејала
од Неба кишу и сунце измолила
и барјаке ратника ветрима одгонила
да светлим родом роди и принос донесе.
Па зар из златних амбара да је
штеточине и закупци крчме
под ногама злехудих да стење
што је нечијој таштини згрешила?

Изговорићу – па се у гроб уместо ње спустити!
Чему и уста земљи, кад више не могу говорити?
Човек је одвећ губитник по Закону
бар вечност нек му је испод речи неусахле.

У Бгд: 15/16. октобар 2017.

Srđan Simeunović Sendan

POD PALCEM

Pod palcem. Prstiju između
ožitk'o. Za noktom, u zanoktici.

Bezruk i mnogoruk.

Žilom ožilavljen, oživotvorujem
propet. U ognju, probuktavam!

Niz kore, dnu se odmičem,
kroz nebesko ždrelo
munjama upleten.

Bestrag i zlatokril.

Bit čerečim. Zubima kričem
kroz zemlju, promičem. Plamenom
lik trgam iz očiju bezdušnika.

I ničem. Iz pogleda
senkama iscrtan, ničem.
Svetlost nadmudrujem ilovačom.

Golom ilovačom.

Iz prstiju.

Милан В. Милутиновић

МИХОЉИЦА

Разбистравам се,
Мењам боје.
На истоку у развалини степе
Живи сунчево дете,
Осећам његов дах у грудима,
Чујем плач у грмљавини муња.

Тресем се од студи,
Кроз прсте ми истиче време.
Годишња доба,
Равнодневица, краткодневица
Низ руке цуре дан, ноћ,
Плима и осека.
На камен под земљом,
У дрво до облака.

Немам више ситних костију,
Ватру да заложим
Разбуктим пламен
Нахраним тишину речима
Заподенемо разговор очима.

Усучем се у свом страху нестајем
Без снаге главу да дигнем.
Росу да окаменим ишчекујући глас зоре
Стопим се сенком пегазових крила
Мирису ветра пламенца.
Сузом вечности да се сагледам.

Тања Пајић

ХЛАДНА ПЕСМА

Mrve se bele pahulje,
Nebo kao ledena zavesa,
Silaze na tlo
Kao nebeska vojska.
Stidljivo pada sneg
Pokajno na zemlji nestaje.

Snova čežnju
Hladnih noći
U sebi krijem,
Radost susreta
Zimskog dana.

Kraljica snega
Veselo se smeši
Zima, tajna neba
Koje je bdelo
Hladnim pogledom
Nad valovima
Zimske noći.

Gordana Ćulibrk

* * *

Krletka
koju sam za Tebe napravila
od čežnje i snova
ipak je samo krletka
a Ti si ptica
poleti sa moga dlana

(objavljena u antologiji *Najlepše ljubavne pesme
srpskih pesnikinja* - priredila Gordana Simeunović)

KORAČAM

Koračam
beskraj sa mnom
putuje
daljine u meni
obitavaju
stopama natapam
put
stope moje
urasle u asfalt
koračam istim stazama
vuče se traka mojih
otisaka
merim vreme
koracima
koračam

Predrag Vukasović

STRAŠNI SUD

Kad se pogase svetla,
U času Velikog Utrnuća,
Hoćeš li prepoznati svoj svetlucavi lik,
Ocrtan davno pre nego što je počela večnost,
Među zvezdama?

Budu li prolazili
Svi nebrojeni trenuci tvoje svesti,
Čime ćeš ispuniti prazninu koja boli,
Nešto što dodiruje samu srž postojanja,
U svakom od njih?

Ako te budu pozvali
Da odgovaraš za svet što nije bio tvoj,
Hoćeš li prećutati nikada izgovorenu,
Od tame stvorenu i u tamu potisnutu
Reč priznanja.

УЗ МУЗИКУ I ТЕКСТ

Vasa Radovanović
– rok muzika

EKSPERTIZA

Oni ništa ne mogu
Bez dnevne terapije
A na naše živote
Stavili su tapije

Najgori učenici
Manekeni hemije
Nabavili diplome
Pokupili premije

Pomoću alhemije
I sumnjivih metoda
Preko noći postali su
Uvažena gospoda

Nepismeni tajkuni
Glumataju snobove
Od države na poklon
Dobili su robove

Ekspertiza
Potrebna je
Ekspertiza

Vesna Kerečki
– starogradska muzika

KO TEBE ZAVOLI

O tebi nema šta da se kaže,
sećanja stara u kofere slažem.
Lažeš lepo, svi to već vide,
napred u slepo, gde da se ide.

O nama pričaće puste ulice,
u svakoj ću naći tvoje lice.
Korak po korak, u novi dan,
budan još jednom u isti san.

Refren :

I kao ljubav sa malo greha,
ko te zavoli umire tog trena
i kao rana sa šakom soli,
ne bi bila ljubav, a da ne boli.

I kao ptica što odlazi dalje
i kao tuga što telo lomi,
idem, a ne znam više kuda,
oči tvoje prate me svuda.

VERTIKALNA POLEMIKA

SEVER I JUG

Udruženje književnika Srbije

i

Srpsko književno društvo

U Srbiji, već punoletno koegzistiraju dva nacionalna udruženja književnika i to: Udruženje književnika Srbije i Srpsko književno društvo. Jedno pored drugog ili jedno protiv drugoga.

Kada vidimo da se ujedinjuje Koreja i to severna sa južnom, mogli bi postaviti pitanje da li je tako nešto moguće i u srpskoj književnosti. Dve države sa dva potpuno različita društvena uređenja, našle su zajednički jezik i odlučile da nastupe na najznačajnijem svetskom sportskom takmičenju. Još ako se desi čudo i naprave zajedničku državu, neće biti kraja neverici.

Mogli bi samo postaviti pitanje, ako bi se pravila paralela sa ovim ujedinjavanjem, ko bi u slučaju dva najvažnija srpska književna udruženja bio severna, a ko južna Koreja. Verovatno, kao i do sada, svako bi imao svoju argumentaciju, i svako bi onog drugog prozvao za ovo ili ono, veličajući svoje vlastito udruženje i ništeći ono drugo.

Moja lična iskustva u komunikaciji sa njima, nisu nešto previše dobra ni u jednom slučaju. Sa nekim predstavnicima novijeg udruženja imao sam čak jako neprijatna iskustva, doživljao i finansijske prevare, a što se tiče starijeg, u njega sam primljen tek nakon dvadesetak godina aktivnog stvaralačkog rada.

Bila su tu najrazličitija ponižavanja, razni oblici sujete, surevnjivosti, umanjivanja vrednosti moga dela, ali i lika, pa eto, sve sam izdržao i tu sam gde sam. Bilo je situacija kada bi pojedini eminentni predstavnici esnafa skraćivali i sekli fotografije sa učesnicima pojedinih književnih događaja gde sam i ja učestvovao i to u delu gde bi se nalazio moj lik. Stavljali bi moj uradak odmah pored nekih tendencioznih naslova, kao što su napr. *Falsifikati srpske književnosti*, iako bih se u njihovom časopisu našao po prvi put, nakon dugogodišnjeg književnog ignorisanja.

Ali to je tako, verovatno, i sa drugim autorima, koji su malo više svoji i uz to posvećeni onom čime se bave. Bez obzira na sve, u celoj priči ja nisam bitan, ali, zar ne bi se mogla pokrenuti ideja o nekom zajedničkom delovanju ova dva udruženja, neka to bude delatnost konfederativnog tipa i u početku tek u pojedinom segmentu. A onda korak, po korak.

Na taj način književna birokratija bi bila bar za milimeter ubojitija, i moglo bi se jasnije iskazati šta to smeta prosečnom srpskom piscu, i zašto on još uvek biva na margini društvenog postojanja, iako je najčešće vrhunski intelektualac.

S.S.S.

САТИРА ИЛИ STVARNOST

Петар Милатовић

Одломак из монодраме "Ће си био Крњо?"

А што ме питате ће ћу на љетовање? Ја, богоми, тамо ће је најбоље и најљепше – на Љепшем Полу!

На Љепшем Полу је исто тако најбоље и најљепше зимовање.

И кад бјех био на љетовање на Љепшем Полу продава' сам купаће костиме.

Једна љепојка ме пита како јој костим на плажи најбоље стоји.

- У руци!, - лупих у епицентар!

Но кад се вратих са љетовања сколила ме Радуша Обренова. Она, богоми, мушкарцима ништа не замијера ако им је преко деветнаест, године уопште нијесу важне!

Радуша Обренова ми никад ми није заборавила што сам заборавио да искористим прилику! Е јадан ја....

Џабе сам ја знава да оно кад се супротности привлаче логично је да се свлаче!

Јес, богоми.

Ето, узалуд сам ја професор математике кад је она Радуша неурачунљива!

А кад се врнух из печалбе једна веселница чула да сам драмски писац и одмах пожељела да ми анализора комад!

Ау Црни Крњо, рекох себи, дрш се сад добро пред најкопетентнијим драмскијем жиријем!

Чудите се што сам поста' најбољи директор. Не треба се чудит, богоми. Кад гођ радим са секретарицом одма' прилегнем на поса'!

Пита ме јуче Рашко Крстов што су то Уједињене нације. Објаснио сам му да су Уједињене нације ка' кућни савјет. Посвађаш се са женом и дође комшија да спава између вас.

Сви се у Будалиној Долини чуде зашто се Тодор Буквић не купа. Прочита јадан на гаћама да се послѣје прања скупља 5% по дужини и ни за живу главу неће да се купа...

АФОРИЗМИ ПЕТРА МИЛАТОВИЋА:

- Данас сви пишу, а нико не чита.
Зато су сви они прочитани!
- Шта ће Србима смак света?
Довољни су једни другима!
- Прокључао му мозак од ватре
оних са леденим срцима!
- Најбоља сатира ће бити
кад се будући сатиричари
буду бавили овим данашњим!
- За њих је дно висока позиција.
- Родили се као мали Срби
и смањили се у велике Црногорце!

Seladon Srba Pavlović

- Vidimo da ste na konju.
Ne možemo leđa mrdnuti.
- Mislimo svi ko jedan.
Zato Njemu nije potrebno da misli.
- Kad narod nekoga kuje u zvezde,
dobija meteorsku prašinu.
- Stigli smo do tačke vrenja,
Ali nikako da proključa.
- Žetva je završena.
Oni koji melju zadovoljno trljaju ruke.
- Aforizam je višeznačna forma
koja se može dvojako tumačiti.
- Naš čovek je nepogrešiv.
Tačno te gađa u oko.

Миливоје Јозић

- Некада смо за гласање
имали ћораве кутије,
а сада имамо ћораве гласаче.
- Гласали смо за посланике
без размишљања,
Зато они сада не размишљају о нама
- Нећу виће да гласам.
Прорадио ми је глас разума.
- Купују се бирачи,
а после њих продају се мандати.
- Ако похапсимо све лопове
нећемо имати за кога да гласамо
- Наше бирачко тело је подељено на пола
али зато трпи у целини.
- На следећим изборима
гласаћу за све по списку.

Srđan Simeunović Sendan

- Боље да сам несхваћен
него да схвате о чему говорим.
- У мору лажи истина је дављеник.
- Одрубиће ми главу
ако утврде да је имам.
- Ne diraj mi aforizam.
U njemu ćeš se pronaći!
- Postade Kerber režima.
A bio je tako umiljato kuče!
- Režimski je aforističar.
Valjda će i napisati koji.
- Izašao je na čistinu.
Zasjala mu beskrajna praznina!
- Aforizam je smešna forma.
Pojedini aforističari - URNEBESNA!

Перица Јокић

ФЕР ПЛЕЈ АФОРИЗМИ:

- Лако је нашим противницима. Они увијек играју против слабијег од себе.
- Имали смо слабог противника. Једва нас је победио.
- Утакмица се игра без публике тако да се не зна тачно колико гледалаца није присутно.
- Због недовољно прекида у игри, доведена у питање надокнада времена.

Љубомир Вујовић

- Историја се понавља. Садашњост нам је опет непоновљива.
- Само у политици је могуће да човек падне високо.
- Није нама што је тешко, већ је „тешко што је нама“
- Не слажем се да наши политичари не виде даље од носа. Ипак су они пронашли обећану земљу.
- Добро је што је власт сменљива, ал проблем је кад је непроменљива.
- Ако добро разумем, наш правац одрживог развоја везан је за круг неодрживог стања.
- Са индигнацијом је одбацио оптужбе да се богатио на туђ рачун и пред судом доказао да су све паре ишле на његов рачун.
- За већину пензионера боље сутра је исто што и кама сутра. Могу да замисле ал' не могу да остваре.
- У балканској крчми ништа ново. Не ради водокотлић.

Dobrivoje Lazarević

- Srbija je stala na svoje noge. Još samo da progleda.
- Šljiva je sigurna kuća za srbe.
- Iz oranaka je ušao u mercedes, pa sad muku muči sa žuljevima.
- Izvozimo mozgove u svet, a prazne glave punimo uvoznom slamom.
- Nismo mi nebeski narod već ružičasti.
- Da je Sizif znao šta ga čeka na vrhu ne bi nosio kamen već mito.
- Устала би раја на устанак, али будилник се покварио.
- Uvezli smo majmune Da od njih napravimo bolji narod.

Миладин Берић

- Одличан афоризам ја заиста парадокс.
Пишеш га да би наудио другима,
а наудиш само себи!
- У Нову годину сам ушао онако
како сам живио у старој? Четвероношке.
- Требао је да падне снијег
да би видјели да смо одсјечени од свијета.
- У Европу можемо да уђемо
само са заокруженом територијом?
Значи Круг двојке!
- Вођу треба полити врелом водом?
Чим прекипи!
- На помолу је нови удружени
злочиначки подухват?
Састављамо Владу!

Момчило Момо Копривца

- Pogrešan telefonski broj
nikada nije zauzet.
- Zakletog pesimistu ni osobni uspjeh
ne može pokolebati.
- Optimista kaže "daće Bog"
a pesimista "ako Bog da".
- Da biste stigli do Sokoca, morate skrenuti.

Мицо Лукић

- Čitaj kako piše, a piši kako ti diktiraju.
- Kod nas sude narodu – u ime naroda.
- Tonemo pod teretom države.
- Oni gore su toliko visoko
Da im narod nije ni na vidiku.
- Sve što priložimo mrtvima,
pojedu popovi.
- U Jugoslaviji su se sukobile
istorije naših naroda.
- I genijalni prolaze kroz lude godine.
- Krupni milicioneri tuku sitne lopove.
- Nismo bez slobode govora,
ali nije zgodno da se izražavamo.

Aleksandar Blažević

- Tražio je od oftalmologa najveću dioptriju.
Da vidi bolje sutra.
- Biće bolje. Od malo sutra.
- Istorija je pobednikova
isfantazirana laž.
- Odbrana zemlje pojačana.
Transarmijom.
- Ne određuje karakter sudbinu.
Sudbina određuje karakter.

Aleksandar Blažević

PLASTIČNA HIRURGIJA

Donje usne na mesto gornjih.
Gornje usne na mesto donjih.
Al će da isijava skrivena lepota.

STVARNOST

U filmu, fizički radnik seksualno napastvuje vlasnicu apoteke, uglednu gospođu, suprugu i majku. Posle bezobzirnog seksualnog zlostavljanja, ona postaje njegova robinja, koja mu ispunjava sve ludosti.

U drugom filmu, probisvet u potrazi za poslom, fizički radnik, seksualno zlostavlja ženu vlasnika restorana, koja se zaljubljuje u njega i postaje mu žena.

U trećem filmu, poslužitelj na jahti, posle brodoloma napastvuje ženu vlasnika jahte, koja se zaljubljuje u njega i odlazi brodom sa njim.

U četvrtom filmu, lutalica i besposličar, magijom zavodi ženu poznatog kompozitora, koja postaje opčinjena njime.

Reče jedna nepismena žena: „Nije to ljudi istina, to je samo na filmu!“

***

U stvarnosti je drugačije. Lepe, bogate žene, iskorišćavaju lutalice, besposličare, probisvete, koji im ispunjavaju sve ludosti.

Vasa Radovanović

ODA DIKTATORU

Diktatore, pobedniče,
ispod tebe narod strepi,
ali gromoglasno kliče –
navikao da se čepi.

Diktatore, samo puni.
Kad dizgine stegneš jače
narod neće da se buni,
navikao na jahače.

Neka korbač telo para –
veći harač, veća globa...
Narod voli gospodara,

opčinjen je rolom roba.
Tovari ga. Kad zaboli –
Još više će da te voli.

Миладин Берић

ВОЂА

Кад богови измјесте нам пругу
кад возови неповратно прођу
кад све среће спојимо у тугу
шта нас брига ми имамо вођу.

Вођа нам је битнији од Сунца
чудна љубав нас и њега веже
јер што чешће брљезга и бунца
тим нам јаче на срце прилијеже.

Срби могу и кости да глођу
Срби могу да живе ко псето
под условом да имају вођу
да је мјесто вође заузето.

Без вође смо ко мува без главе
без вође смо ко Самсон без косе
са вођом смо сањари без јаве
које огњи у неповрат носе.

Стог Господе кад се и нас сјетиш
кад код тебе заслужимо прођу
молимо те не дирај нам фетиш
све нам узми само немој вођу.

Балканске vertikale

бр. 4, октобар - децембар 2017.

Издавач: Друштво Књижевника Београда

За издавача: Зоран Илић

Главни и одг. уредник: Срђан Симеуновић Сендан

Идејни оснивач: Александар Блажевић

Уредништво: Зоран Илић, Васа Радовановић, Миладин Берић, Перица Јокић, Александар Блажевић.

Тираж: 300.

За објављивање у часопису контактирати чланове редакције и главног уредника на његовој FB страни:
Srdjan Simeunović Sendan

Web sajt: www.dkbg.tk

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

82

BALKANSKE vertikale : časopis za angažovanu književnost / glavni i odgovorni urednik Srđan Simeunović Sendan. - 2016, br. 1 (apr./jun)- . - Београд : Друштво књижевника Београда, 2016- (Београд : Dijamant print). - 29 x 10 cm

Naslov: lat.; od br. 2 (2016) delimično ćir i lat.

Балканске vertikale

ISSN 2466-4227 = Balkanske vertikale

COBISS.SR-ID 222907148 COBISS.SR-ID